

K.R.E...S.

Kritika – Recenzió – Elbírálás - Szerintünk

A halott menyasszony

(2005)

Szerintem nem árulok el nagy titkot azzal, hogy nagy rajongója vagyok Tim Burton filmjeinek. Így most újra az ő alkotásai közül mutatok be egyet- de még milyet! A 2005-ben készült bábanimációs romantikus rémmese szerelem első látásra volt számomra.

A cselekmény egy 19. századi nyomasztó kisvárosban játszódik, ahol két család gyerekeik előre megrendezett esküvőjére készül. Bár Victor Van Dort és Victoria Everglot mindketten kifogásolják, hogy olyasvalakivel házasodjanak össze, akit előtte nem ismertek, első látásra egymásba szeretnek. De Victor jellemző ügyetlenségével botrányba fullasztja a próbaszertartást, és egy közeli erdőbe menekül, ahol elpróbálja az esküt. Amikor a gyűrűt egy kiálló gyökérre húzza, legnagyobb meglepetésére kiderül, hogy az igaziból egy halott menyasszony keze. A lány életre kel, és azt hiszi, a fiú feleségül vette. Victor hamarosan a holtak birodalmában találja magát, és megtudja, hogy Emily, az új menyasszony egy sok évvel azelőtti gyilkosság áldozata, amit akkori vőlegénye követett el, és a halott lány azóta vár igaz szerelmére. Hősünk pedig egy szerelmi háromszög csúcsán, illetve két nő és két világ, az élők és a holtaké közé kerül.

Akik nem ismerik olyan jól a rendező világát, így kimondottan morbidnak és groteszknak találhatják a történetet. Valamilyen szinten igazuk is van. A film bővelkedik fekete humorban, sok

meglehetősen morbid, de zseniális szójáték is van benne. Ezek miatt nagyon jó szórakozást nyújthat a film azoknak, akik értékelik ezt a fajta humort. Időnként meglehetősen horrorisztikus is, bár Burton egyértelműen „csak” parodizálni akarta a horrorfilmeket. De talán a film szokatlansága ejti rabul a nézőt.

Azonban én nem ezen kívül mást is kiemelnék. Ha sikerül túltenni magunkat azon, hogy ki él és ki halott, észrevesszük, hogy az egész nagyon szerethető. Rengeteg

mellékszereplője van, és mindegyik külön egyéniség. A film amúgy érzelmekben is igen gazdag, van benne sírás és nevetés egyaránt. A szereplők jelentősebb része minden abszurditás ellenére nagyon is valóságosnak és élőnek tűnek. Tudom, az élő szóval kicsit gyengén fejeztem ki magam, de így van.

A három főszereplőről részletesebben is ejtenék szót. Valószínűleg a címszereplő Emily ad a legtöbbet a történethez. Első jelenetében kimondottan ijesztő, és

ehhez még a megjelenése is nagyban hozzájárul a csontvázkarjával meg hasonlókkel, ami amúgy nagyon menő! Később azonban közelebről is megismerhetjük, és kirajzolódik az amúgy nagyon szép személyisége: kívülről erősnek mutatja magát, és a többi halott egyértelműen mind ismeri és szereti. Másrészt viszont egy megtört, reménytelenül romantikus lélek, aki csak arra vágyik, hogy valaki szeresse. A film végére pedig kimondottan önzetlen és önfeláldozó lesz, így jellemfejlődésen is keresztülmegy.

Victor szintén egy nagyon szeretetreméltó szereplő. Ő a szégyellős, ügyetlen „hösszerelmes”, aki még Hugh Grant Notting Hillben nyújtott alakítását is felülmúlja Johnny Depp eredeti hangjával! Ő

K.R.E...S.

Kritika – Recenzió – Elbírálás - Szerintünk

az a fajta ember, aki mindig jót akar, csak valami mindig közbejön vagy elbénáz valamit.

Victoriára viszont a legjobb jelző talán a semmilyen lenne. Róla azon kívül, hogy a szülei szigorúan nevelték, nem sokat tudunk meg, így nem könnyű a szerelmi háromszögben az ő oldalára állni, bár nem is akarok. Azért kár érte.

Egyébként itt van valami, amit remek ötletnek találtam a filmben! Először az élők világát ismerjük meg, ami egy búskomor hely. Legtöbbször a szigorú viktoriánus erkölcsnek megfelelően próbálnak élni, ami üressé teszi az életüket. Itt a színek is elég fakóak. Bár nem teljesen fekete-fehér, de közel van hozzá. A halottak világa viszont sokkal színesebb és vidámabb! A halottak már nem vesznek semmit se halálosan komolyan, sokkal felszabadultabb, az ő „életük” már leginkább a szórakozásról szól. Ennek háttérében valószínűleg az áll, hogy ők már tudják, mindegy mit tesznek életükben, mindenkire ugyanaz a sors vár, így akár jól is érezhetik magukat. Persze, ez nem jelenti azt, hogy erkölcsstelené válnak, hiszen a gyilkosság itt is elítélendő dolognak számít, és legnagyobb öröömre végül Emily gyilkosa is megkapta méltó büntetését! Már ezért is érdemes megnézni a filmet.

Most áttevénék a film zenéjére. Szerintem nem mondok újat azzal, hogy a zeneszerző Danny Elfman. A film tele van nagyszerű zongoradarabokkal, amelyek miatt bánom, hogy nem tanultam sose zongorázni. A szöveg nélküli zenék teljesen elvarázsolják az embert és jobban belerépítik a film mesés világába. Az kicsit elkeserített, hogy csak négy éneklős dal volt, azokból pedig csak kettő volt tényleg jó. De legalább megtudtam, hogy Helena Bonham Carter (a menyasszony eredeti hangja) tehetséges színésznő mellett még szépen énekelni is tud. Abban a dalban, amit az eredetiben ő

énekel, látunk bele leginkább a címszereplő lelkébe, és ez nagyon kiemeli. Ha egyedül adná elő, vetekedne a Karácsonyi Lidércnyomás című „testvérfilmben” elhangzott Sally’s songgal.

Hogy megemlítssem a technikai dolgokat is, a film stop-motion technikával készült, vagyis bábanimációs. Nagyon tiszteletre méltó dolognak tartom, hogy valaki még 2005-ben, a számítógépek korában is előveszi és tökéletességre viszi ezt az ősi módszert! Valljuk be, fárasztó lehet a több száz bábu képkockánként való mozgatása, még ha egy százfős csapat is dolgozik rajta, de a végeredmény kész műalkotás! A menyasszony fátyla és hosszú ruhája is lebeg a szélben, amit nem tudom, hogy oldottak meg, de varázslatosan néz ki.

Anélkül, hogy lelőném a poént, be kell vallanom, hogy a végkifejlet kissé csalódást okozott. A befejezés gyönyörű és látványos volt, mint a film többi része, de sajnos igazságtalannak éreztem. Majdnem elsírtam magam, de általában az ilyen filmeket szeretem, úgyhogy nem értem, minek panaszkodom.

Azon kívül a néhány logikai hiba is becsúszott. Ez alatt azt értem, hogy a film képzeletbeli világa önmagán belül következetlen néha. De ezekre a bakikra külön fel kellett másoknak hívni a figyelmemet, így talán csak a kukacoskodóbbaknak fognak szemet szűrni. Én személyesen igyekszem nem foglalkozni velük.

Végeredményként ezt a „látni kell” filmek kategóriájába sorolnám. Teljesen szokatlan, ilyet nem sűrűn lát az ember, és éppen az adja a varázsát.

Eszter